Informeren over bedrijven is *tricky business*. Biedt de Anti-SLAPP-wet een uitweg ?

Dat in een vrijemarkteconomie ook het doen en laten van private ondernemingen kritisch wordt opgevolgd, is de evidentie zelve. Maar bedrijven die kritische aandacht van journalisten of middenveldorganisaties niet waarderen, roepen meer dan eens een venijnig rechtsmiddel in om hen het zwijgen op te leggen. Zo verbiedt artikel VI.104 van het Wetboek van Economisch Recht (WER) elke met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een onderneming de beroepsbelangen van een of meer andere ondernemingen schaadt of kan schaden. 'Slechtmaking' van een onderneming, maar ook misleidende informatie over een bedrijf zijn op basis van dit artikel en art. VI.105 WER verboden, zelfs als die informatie feitelijk correct is, maar mogelijk de reputatie van dat bedrijf kan schaden.

In enkele recente gevallen slaagden ondernemingen erin de ondernemingsrechtbank ervan te overtuigen die artikelen ook toe te passen op kritische media en belangenverenigingen. Conform met het WER leidde dat zelfs tot bevelen om informatie te verwijderen en preventieve publicatieverboden.

De praktijk staat op gespannen voet met de vrijheid van informatie en commentaar, die ook voor maatschappelijk relevante bedrijfseconomische aangelegenheden geldt. Ze botst ook formeel op grondwettelijke waarborgen, zoals het verbod van overheidscensuur. Recente rechtspraak op basis van het WER verwaarloost ook de toepassing van artikel 10 EVRM dat de expressie- en informatievrijheid waarborgt.

Ondernemingsrechtbanken zouden vorderingen gestoeld op het WER om kritische berichtgeving of commentaar te fnuiken systematisch moeten afwijzen. Idealiter gebeurt dat voortaan ook in de context van de Anti-SLAPP-wet van 30 mei 2026.

Pol Deltour en Dirk Voorhoof

Leden Anti-SLAPP-Werkgroep België

De grote lijnen van het communicatierecht zijn genoegzaam bekend. De vrijheid is het uitgangspunt, maar moet steeds worden afgewogen tegen andere fundamentele waarden zoals de privacy of het recht op goede naam. Die beperkingen zijn geformaliseerd in de zorgvuldigheidsregels van het Burgerlijk Wetboek of nog in specifieke strafrechtelijke verbodsbepalingen zoals die op laster, belediging, smaad of belaging. Informatie proactief censureren mag weliswaar niet, aldus de Grondwet, retroactief sanctioneren daarentegen kan wel.

Nu voegt het Wetboek van Economisch Recht (WER) daar voor communicatie over ondernemingen diverse extra regels aan toe. Zo verbieden de artikelen VI.104 en 105 van het WER de 'slechtmaking' van een bedrijf: denigrerende of kritische communicatie erover, ook al is die feitelijk correct. Qua procedure voorziet het WER in de expliciete mogelijkheid voor de voorzitter van een ondernemingsrechtbank om een onrechtmatige marktprakrijk preventief te verbieden of te staken. Dat die bepalingen van toepassing zijn op bedrijven in

hun onderlinge verhoudingen, lijdt geen twijfel. Maar of en in welke mate ze ook zomaar op (nieuws)mediabedrijven en hun journalistieke aanbod toepasselijk zijn, of nog op belangenverenigingen of middenveldorganisaties die een punt willen maken, ligt minder voor de hand.

Drie recente gerechtelijke uitspraken bieden in een klap relevante casuïstiek. Telkens dagvaardde een bedrijf een nieuwsmedium of belangenorganisatie voor de ondernemingsrechtbank wegens vermeend onrechtmatige berichtgeving in de context van het WER. En telkens had de ondernemingsrechtbank of diens voorzitter zich uit te spreken over een tweeledige vraag. Gelden de economische communicatieregels uit het WER ook voor die entiteiten en is de ondernemingsrechter dus bevoegd? En twee: heeft ingeval van toepasselijkheid het nieuwsmedium of de belangenvereniging effectief gezondigd tegen het WER?

Ecole de Clerheid t/ RTBF

Begin 2026 werkte een RTBF-ploeg aan een reportage over Ecole de Clerheid, een opvangcentrum voor jongeren in het Waalse Erezée. Volgens diverse getuigenissen maakte de oprichter en uitbater zich schuldig aan de aanranding van minderjarigen, en daarover liep ook een strafonderzoek. De RTBF kondigde aan de reportage op 8 april 2026 uit te zenden in het programma *#Investigation*.

Dat was zonder Ecole de Clerheid gerekend. Dat beriep zich op diverse artikelen in het WER om bij de voorzitter van de Franstalige ondernemingsrechtbank in Brussel uitstel van de uitzending te verkrijgen, tot na afloop van het gerechtelijk onderzoek. In afwachting daarvan mocht de RTBF evenmin andere informatie verspreiden over de uitbater van het opvangcentrum, over de vermeende slachtoffers of over medewerkers van het centrum.

De RTBF voerde aan dat de ingeroepen wetsbepalingen met betrekking tot misleidende marktpraktijken en zwartmaking (*in casu* de artikelen VI.93 en VI.104 WER) niet toepasselijk zijn op journalistiek werk. Een mediabedrijf kan voor zijn journalistieke producten nu eenmaal niet als een gewone onderneming worden beschouwd. Bijgevolg was de voorzitter van de ondernemingsrechtbank niet bevoegd om kennis te nemen van vorderingen in dat verband.

De rechter spreekt dat in een vonnis van 8 april 2026 evenwel tegen. De RTBF is wel degelijk een onderneming, betoogt hij, dat bevestigt de omroep in zijn conclusies zelf. Bijgevolg is ze onderworpen aan boek VI van het WER, ook voor haar journalistieke producten. Meteen is de ondernemingsrechter bevoegd.

Maar verder volgt de rechter het jongerencentrum en zijn uitbater niet. Er valt immers niet uit te maken of de aangevoerde regels uit het WER effectief geschonden worden, heet het. Zekere en precieze informatie over wat er in de reportage zal worden uitgezonden, ontbreekt nu eenmaal. De vordering tot staken van de uitzending wordt dan ook afgewezen.

Eerder, in een andere zaak tegen de RTBF, oordeelde de Franstalige ondernemingsrechtbank van Brussel al in dezelfde zin. Toen was het een deurwaarder die een uitzending van het programma *#Investigation* (over deurwaarders) wilde tegenhouden. Ook toen verklaarde de

ondervoorzitter van de rechtbank zich wel bevoegd, maar kende ze de stakingsvordering niet toe bij gebrek aan bewijs voor de aangevoerde zwartmaking.

Nomige t/ Test-Aankoop

Op 3 juni 2025 publiceerde het consumentenmagazine *Test-Aankoop* de testresultaten van een nieuwe zonnecrème, geproduceerd door cosmeticabedrijf Nomige en mee in de markt gezet door bekende Vlaming Astrid Coppens. Volgens de verbruikersorganisatie voldeed het product niet aan de aangevoerde beschermingsfactor 50, wat was gebleken uit diverse tests.

De producent, de BV Nomige, zag dat anders en verkreeg op 6 juni 2025 met een eenzijdig verzoekschrift bij de voorzitter van de Brusselse ondernemingsrechtbank een verbod van verdere publicatie. Verbruikersunie Test-Aankoop, de uitgever van het blad, stelde hiertegen derdenverzet in, en dat werd gekoppeld aan de vordering ten gronde van Nomige. Dat verzocht de ondernemingsrechter nu behalve om een bevestiging van het publicatieverbod ook om een omvangrijke rechtzetting vanwege het magazine, telkens met hoge dwangsommen.

In de procedure ten gronde vroeg Test-Aankoop de ondernemingsrechter primair om zich onbevoegd te verklaren. De aangeklaagde publicatie was immers geen marktpraktijk die onder het WER valt, aldus de consumentenorganisatie. Minstens kon de rechter het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag stellen hierover. Ondergeschikt meende Test-Aankoop dat de ingeroepen artikelen VI.104, VI.105 en VI.105/1 niet waren geschonden. En uiterst ondergeschikt voerde het magazine aan dat de gevorderde maatregelen buitensporig waren.

De voorzitter van de Nederlandstalig-Brusselse ondernemingsrechtbank verklaart zich op 2 april 2026 niettemin bevoegd en het WER toepasselijk. “Zelfs indien de litigieuze inhoud een redactioneel karakter heeft, sluit dat niet uit dat zij aan de algemene zorgvuldigheidsnorm en, voor zover dienstig, aan de door eiseres ingeroepen bepalingen van het Wetboek van economisch recht wordt getoetst”, staat in het vonnis. Dat is overigens dermate duidelijk, aldus de rechter, dat een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet hoeft.

Volgt een analyse van de tests die Test-Aankoop uitvoerde naar de zonnecrème, en ook op dat punt treedt de rechter Nomige bij. Het cosmeticabedrijf overtuigde de rechter ervan dat het consumentenblad zijn diverse tests onvoldoende had gekalibreerd om betrouwbare claims over beschermingsfactor 50 te doen. Bijgevolg is er wel degelijk sprake van onzorgvuldige en misleidende productinformatie, aldus het vonnis.

De rechter neemt het Test-Aankoop daarbij extra kwalijk dat het zichzelf presenteert als zorgvuldig expert. Bovendien was het op de hoogte van het verweer van Nomige en liet het na dat loyaal te vermelden. Op de koop toe was zijn communicatie over de zonnecrème en Astrid Coppens als promotor ervan behoorlijk scherp. Conclusie: de vorderingen van Nomige worden toegekend, zij het gemilderd wat de dwangsommen en de termijn voor de te publiceren rechtzetting betreft.

Ook voor Test-Aankoop is dit geen primeur. In 1996 oordeelde het Brusselse hof van beroep al dat de organisatie de facto een consumentenvereniging is en niet louter een uitgeverij. Als ledenvereniging verkoopt ze producten en diensten, en valt ze dus onder de wet op de

marktpraktijken. Ook haar magazine *Test-Aankoop* maakt deel uit daarvan, wat volgens de rechters impliceert dat de grondwettelijke waarborgen in verband met persvrijheid er niet toepasselijk op zijn.

Bakai Bank t/ Open Dialogue Foundation

Open Dialogue Foundation (ODF) is niet meteen een nieuwsmediabedrijf, maar veeleer een (onder meer in Brussel gevestigde) internationale stichting die opkomt voor democratie en mensenrechten, met een focus op de landen van het voormalige Oostblok. Zo ijvert ODF voor strengere sancties tegen Rusland naar aanleiding van de inval in Oekraïne en klaagt het de rol aan van landen die Rusland helpen bij het omzeilen daarvan. In dat verband publiceerde de stichting op haar website de voorbije jaren ook enkele artikelen over de Kirgizische Bakai Bank. Parallel daarmee ijvert ODF er bij de Europese autoriteiten voor om die bank te sanctioneren voor haar steun aan Rusland.

Bakai Bank trok eind 2024 in kort geding naar de Brusselse ondernemingsrechtbank met de eis dat ODF haar naam onmiddellijk uit de publicaties schrapte. Die spoedingreep werd afgewezen, een nauwkeurig onderzoek drong zich op, aldus de rechtbank. Daarvan maakte Bakai Bank gebruik om behalve een verbod van verdere publicatie ook een uitvoerige rechtzetting te vorderen. Daarbovenop eiste de bank een schadeloosstelling van ruim 1 miljoen, te storten op de rekening van de Koning Boudewijnstichting met vermelding ‘BE for Ukraine’.

Bakai Bank baseerde haar vordering primair op het verbod van misleidende communicatie en slechtmaking, opgenomen in de artikelen VI.104 en VI.105, 10° van het WER. ODF van haar kant betwistte de toepasselijkheid daarvan op het geschil. De rechtbank sluit zich op 30 maart 2026 aan bij de bank. Ook een stichting of NGO kan economische activiteiten ontwikkelen, staat in het vonnis, en moet in dat geval als onderneming worden gekwalificeerd. ODF publiceert rapporten, doet aan lobbywerk en produceert als zodanig diensten. Bijgevolg is boek VI van het WER wel degelijk van toepassing op haar.

Volgens de rechtbank zijn de aangevoerde artikelen uit het WER ook geschonden. De rechters verwijten ODF ‘geen exhaustieve audit’ van Bakai Bank te hebben gemaakt die had toegelaten de geformuleerde beschuldigingen te objectiveren. De organisatie, heet het, beschikte enkel over wat statistieken of journalistieke bronnen. En ODF gaf zelf toe niet over informatie te beschikken afkomstig van Bakai Bank zelf.

De rechtbank merkt nog op dat van slechtmaking sprake kan zijn van zodra denigrerend over een andere onderneming wordt gecommuniceerd, zelfs al blijkt de informatie feitelijk correct te zijn. De betrokken ondernemingen hoeven ook geen concurrenten van elkaar te zijn, en kwade trouw is evenmin een vereiste. Tot slot, aldus de rechters, moet de beoordeling over mogelijke slechtmaking gebeuren vanuit het perspectief van degene tot wie de communicatie is gericht, en niet dat van wie de denigrerende communicatie verspreidt.

Met haar veroordeling van ODF zegt de Brusselse ondernemingsrechtbank tot slot binnen het raamwerk van artikel 10 EVRM en artikel 19 van de Grondwet te blijven. Het klopt wel dat die bepalingen ook aan NGO’s of militanten een ruime expressievrijheid toekennen,

staat in het vonnis, maar dat belet niet dat ook zij hun informatie moeten verifiëren op hun juistheid.

De sanctie omvat de publicatie, bovenaan de homepage van de website van ODF, van het volledige vonnis voor een periode van 30 dagen. Zonder commentaar van ODF zelf bovendien. Aanvankelijk lieten de rechters de oorspronkelijke publicatie op zich nog ongemoeid, maar in een verbeterend vonnis van 26 mei 2026 werd dat bijgestuurd. Nu oordeelde de rechtbank dat ODF elke verdere publicatie van de onrechtmatig bevonden informatie moest staken. De dwangsom bleef bepaald op € 10.000 per dag vertraging, maar daar werd nu een maximum van € 100.000 op gezet.

ODF had zelf nog een tegenvordering ingediend wegens SLAPP vanwege Bakai Bank, maar in lijn met de beslissing ten gronde wordt die door de rechtbank verworpen. De stichting tekende wel hoger beroep aan tegen het vonnis.

Fundamentele vragen

Een toename van de grip van ondernemingsrechtbanken en het WER op de berichtgeving over bedrijven roept aanzienlijke vragen op. Vooraf: niemand betwist dat ook (nieuws)media en maatschappelijke organisaties tot op zekere hoogte ondernemingen zijn in de zin van het economisch recht. Dat is met name het geval wanneer die bedrijven abonnementen verkopen, lidmaatschappen aanbieden, advertentieruimte verhandelen of andere commerciële deals sluiten. Voor die marktpraktijken speelt voluit de verantwoordelijkheid die in het WER wordt omschreven en door ondernemingsrechtbanken geïmplementeerd.

Maar mediabedrijven en belangenorganisaties omvatten ook een substantiële inhoudelijke component. Voor een nieuwsmedium is dat zijn journalistieke aanbod, voor een belangenvereniging haar politieke of sociale boodschap. De vraag dringt zich op of het verspreiden van zo'n content eveneens als 'marktpraktijk' in de zin van het WER kan worden beschouwd. En of ondernemingsrechtbanken die informatie vervolgens met dezelfde maatstaven kunnen beoordelen als die welke gelden in een louter bedrijfseconomische sfeer.

De artikelen VI.104 en VI.105 van het WER over 'slechtmaking' leggen de vinger op de wonde. Die verbieden in de brede zin het 'denigreren' van een ander bedrijf met 'misleidende informatie'. Zowel de Nederlandstalige als de Franstalige ondernemingsrechtbank van Brussel legt de lat voor critici daarbij zeer hoog. Van respectievelijk Test-Aankoop en de NGO ODF worden *de facto* totale en sluitende waarheden vereist, zonder marge voor appreciatie of opinie. Maar zelfs absolute juistheid biedt nog geen garantie voor ontsnappen aan het zwartmakingsverbod, vervolgen de rechters. Volgens artikel VI.105 kan er van zwartmaking sprake zijn "zelfs als de informatie feitelijk correct is".

Het contrast met het gewone, burgerlijke regime voor foutaansprakelijkheid is groot. Daar veronderstelt het foutbegrip juist een zekere mate van feitelijke onjuistheid van de informatie, en dit in een causaal verband met materiële of/en morele schade die moet worden aangetoond. Volgens artikel 1382 Oud BW / artikel 6.5-6.6 Nieuw BW volstaat reputatieschade op zich hoegenaamd niet om tot aansprakelijkheid te besluiten.

Ook procedureel rijzen lastige vragen. Het WER machtigt de voorzitters van ondernemingsrechtbanken expliciet om inbreuken op het wetboek te doen staken (artikel XVII.1/4). Het machtigt hen zelfs om marktpraktijken die onrechtmatig zijn te "verbieden wanneer zij nog geen aanvang hebben genomen, doch op het punt staan plaats te vinden" (artikel XVII.9 WER). In de zaak Nomige/Test-Aankoop sprak de voorzitter een stakingsbevel uit. Idem in de zaak Bakai Bank/ODF, waar de rechtbank op de koop toe commentaar op het te publiceren vonnis verbood. Dat alles staat op gespannen voet met het verbod van overheidscensuur in de Grondwet. In 2000 mag het Hof van Cassatie dan wel hebben geoordeeld dat een gerechtelijk stakingsgebod kan van zodra een publicatie al minimaal is verspreid, toch blijft dat in het licht van het grondwettelijke censuurverbod een delicate kwestie.

Uiteraard moeten ook ondernemingsrechters in zaken rond communicatie en media de Grondwet en het EVRM in hun afwegingen betrekken. Dat doen ze evenwel maar mondjesmaat, zo blijkt uit de drie recente vonnissen. En hoe dan ook doen ze het veel minder uitvoerig dan burgerlijke rechtscolleges intussen doorgaans doen. De rechtspraak van de burgerlijke rechtbanken reflecteert juist wel het belang van de grondwettelijke waarborgen inzake pers- en uitingsvrijheid en maakt ook gemotiveerd en pertinent toepassing van de criteria die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zijn ontwikkeld voor de beoordeling van inmenging in de informatie- en expressievrijheid. In de recente rechtspraak op basis van het WER komt de doorwerking van artikel 10 EVRM onvoldoende aan bod. Aan ondernemingsrechters in hoger beroep om dat bij te sturen, althans voor zover ze zichzelf bevoegd vinden om dat te doen.

Zo kan het ook (of toch bijna)

Goede voorbeelden zijn er overigens ook. Zo had de burgerlijke rechtbank van Mechelen begin 2026 te oordelen over berichtgeving in de krant *De Tijd* en het magazine *Knack* met betrekking tot het technologiebedrijf EANAN. Dat in Dubai gevestigde en met Rusland gelieerde bedrijf bleek, geleid door een Belgische CEO, betrokken te zijn bij de productie van Russische drones.

Dronefabrikant EANAN en zijn CEO Ulrik Weckx dagvaardden de journalist van *De Tijd* en de uitgevers Mediafin en Roularta wegens 'valse insinuaties' en reputatieschade. Maar geen van hen werd door de Mechelse rechter aansprakelijk gesteld. De berichtgeving, inclusief de linken met de Russische president Poetin, was 'waarachtig' en 'degelijk onderbouwd', ook al viel ze negatief uit voor het bedrijf en zijn CEO.

EANAN en Weckx hadden zich behalve op oud artikel 1382 Oud BW, de Code van de Raad voor de Journalistiek, het misdrijf laster en de Europese dataverwerkingsrichtlijn AVG ook beroepen op het verbod van slechtmaking in artikel VI.104 WER. Maar ook dat rechtsmiddel wees de rechter op 24 februari 2026 af. "Huidig geschil en de verweten fouten hebben geen betrekking op onrechtmatige mededinging tussen twee ondernemingen", staat in het vonnis. "Een inbreuk op artikel VI.104 WER kan in voorliggend geval niet ingeroepen worden als rechtsgrond voor hun vorderingen tegen verwerende partijen."

De gedaagde journalist en twee mediabedrijven van hun kant hadden hun verweer afgesloten met een tegenvordering. Die was nog gebaseerd op de Europese Anti-SLAPP-

richtlijn van 11 april 2024, bij gebrek aan (een toen nog niet goedgekeurde) Belgische wet. De rechtbank wees erop dat een EU-richtlijn geen rechtstreekse werking heeft, maar ze beoordeelde de tegenvordering wel in het licht van een mogelijk tergend en roekeloos geding, en hield daarbij rekening met de criteria uit de Anti-SLAPP-richtlijn. Toch was de conclusie negatief: volgens de rechter waren de eisers er wel degelijk op uit "een recht te doen gelden" en "Het is niet omdat hun eis nu wordt afgewezen dat hieruit besloten moet worden tot misbruik van procesrecht met het voornaamste doel een publiek monddood te maken."

Ter afronding: met dit overzicht maken we geen aanspraak op volledigheid. Over de impact van het WER op de informatievrijheid van media, journalisten en NGO's is het laatste woord nog niet gezegd. De behandelde gerechtelijke uitspraken illustreren wel dat de toepassing van artikel VI.104-105 WER in combinatie met de bevoegdheden van de ondernemingsrechtbanken of hun voorzitter het risico inhoudt op nieuwe SLAPPs en misbruik van procesrecht tegen deelnemers aan het publiek debat. De Anti-SLAP- wet van 30 mei 2026 heeft uitgerekend de bedoeling om het toenemend aantal SLAPPs in te dammen. Ondernemingsrechtbanken zouden daarom vorderingen gestoeld op het WER om kritische berichtgeving of commentaar te fnuiken moeten afwijzen. Minstens moeten ze de vorderingen wegens slechtmaking van een onderneming grondiger evalueren met meer respect voor de grondwettelijke waarborgen inzake pers- en uitingsvrijheid, en met pertinente toepassing van de rechtspraak van het EHRM in toepassing van artikel 10 EVRM. Idealiter gebeurt dat voortaan ook in de context van de Anti-SLAPP-wet van 30 mei 2026.

Tribunal de l'entreprise francophone de Bruxelles, Chambre des actions en cessation, *Ecole de Clerheid c/ RTBF*, jugement du 8 avril 2026

Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel, Voorzitter zitting houdend zoals in kort geding, *Nomige t/ Test-Aankoop*, vonnis van 2 april 2026

Tribunal de l'entreprise francophone de Bruxelles, 14° chambre, *Bakai Bank c/ Open Dialogue Foundation*, jugement du 30 mars 2026 + jugement rectificatif du 26 mai 2026

Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen, *EANAN en Weckx t/ Bové, Mediafin en Roularta*, vonnis van 24 februari 2026

Relevante wetsbepalingen uit het WER

Art. VI.93. Een handelspraktijk is oneerlijk wanneer zij:
a) in strijd is met de vereisten van professionele toewijding
en
b) het economische gedrag van de gemiddelde consument die zij bereikt of op wie zij gericht is of, indien zij op een bepaalde groep consumenten gericht is, het economische gedrag van

het gemiddelde lid van deze groep, met betrekking tot het onderliggende product wezenlijk verstoort of kan verstoren. […]

Art. VI.104. Verboden is elke met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een onderneming de beroepsbelangen van een of meer andere ondernemingen schaadt of kan schaden.

Art. VI.104/1. Zijn in het bijzonder oneerlijk in de zin van artikel VI.104, de marktpraktijken van ondernemingen jegens andere ondernemingen die:
1° misleidend zijn in de zin van artikelen VI.105 tot VI.109;
2° agressief zijn in de zin van de artikelen VI.109/1 tot VI.109/3;
[…].

Art. VI.105. Als misleidend wordt beschouwd een marktpraktijk die gepaard gaat met onjuiste informatie en derhalve op onwaarheden berust of, zelfs als de informatie feitelijk correct is, een onderneming op enigerlei wijze, inclusief door de algemene presentatie, bedriegt of kan bedriegen ten aanzien van een of meer van de volgende elementen, en haar er zowel in het ene als in het andere geval toe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat zij anders niet had genomen:
1° het bestaan of de aard van het product;
[…]
10° het mededelen van afbrekende gegevens over een andere onderneming, haar goederen, diensten of activiteit.

Art. VI.105/1. Als misleidende omissie wordt beschouwd een marktpraktijk die in haar feitelijke context, al haar kenmerken en omstandigheden en de beperkingen van het communicatiemedium in aanmerking genomen, essentiële informatie welke de andere onderneming, naargelang de context, nodig heeft om een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen, weglaat en haar er toe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat zij anders niet had genomen. […]

Art. XVII.1/4. De voorzitter van de ondernemingsrechtbank stelt het bestaan vast en beveelt de staking van een zelfs onder het strafrecht vallende daad die een inbreuk uitmaakt op de bepalingen van dit Wetboek […].

Art. XVII.9. De voorzitter van de ondernemingsrechtbank kan de marktpraktijken bedoeld in de artikelen VI. 92 tot VI.109 van dit Wetboek verbieden wanneer zij nog geen aanvang hebben genomen, doch op het punt staan plaats te vinden.